

לפוס צעדא אגרא

ידועה ומפורסמת התקשרותם בלב ונפש של החסידים הנאמנים אל זקני הק' זי"ע, היתה זו אהבה עצומה שאינה תלויה בדבר. לעתים היו אלו אף חסידים פשוטים שאינם בעלי-השגה גבוהה במיוחד, חסידים שאף לא הבינו את ה'תורה' שהשמיע בשולחנו הטהור, אבל הקשר היה קשר אישי ונפשי מעצם מהותו ואישיותו של זקני הק', שהקרין על כל אחד אהבת עולם ואהבה רבה.

שמעתי מפי אדמו"ר הק' זי"ע, מעשה בחסיד זקן אחד שנסע מדי שנה לימים הרחמים והסליחות אל זקני הק' בעל 'אהבת ישראל' זי"ע. פעם אחת רבו הגשמים מאד באותו סתיו, הדרכים - דרכי עפר כבימים ההם שובשו מאד, הגשרים נותקו והעגלה שקעה בבוץ. אחרי הרפתקאות מרובות לאין שיעור והתגברות על מכשולים שונים ומשונים, הגיע לויז'ניץ ממש בערב ראש השנה לפנות ערב, עייף ויגע וכל עוד נפשו בו. גדולה היתה עגמת נפשו שלא הספיק אפילו להיכנס לקודש פנימה עם פתקא טבא לפני ראש השנה. אולם כאשר נכנס לבית המדרש בליל התקדש החג, הרגיש מיד

פרסום ראשון

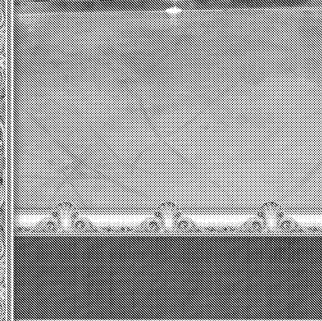
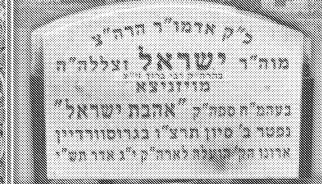
מדוע לא היה למרן ה'אהבת ישראל' זי"ע מקוה פרטי בביתו?

סיפר ידידנו הנכבד הרה"ח ר' מנחם אליעזר מוזס שליט"א: פעמים רבות עת הייתי זוכה להתלוות אל כ"ק מרן אדמו"ר ה'חכמת אליעזר' זי"ע בצאתו לשוח בנאות דשא, היה מעלה טובות זכרונות בהתרגשות רבה מזקנו הק' מרן בעל 'אהבת ישראל' זי"ע.

במיוחד היה מבטא בפני את פליאתו הגדולה על כך שזכור לו מימי ילדותו, שזקנו הק' היה הולך מרחק רב של חצי ק"מ לטבול במקוה העירוני בגרוסוורדיין, כאשר ההליכה הארוכה היתה קשה עליו ביותר, ואיך יתכן שלרבי גדול כמותו לא בנו מקוה פרטי בתוך ביתו, כנהוג בכל חצרות הקודש מימים ימימה.

באחד השיחים סיפרתי לכ"ק מרן אדמו"ר זי"ע מה ששמעתי מפי קדשו של מו"ר הרה"ק בעל 'אמרי חיים' זי"ע, שידוע שמרן ה'אהבת ישראל' זי"ע התחשב מאד בהנהלת הקהילה העירונית בגרוסוורדיין ובכל עת דאג תמיד שהכל יתנהל תחת השגחתם והסכמתם. כשהגיע מרן ה'אהבת ישראל' להתגורר בעיר ורצו לבנות לו מקוה פרטי בביתו כראוי, ציוה מרן ה'אהבת ישראל' שהיות והנהלת הקהילה אחראית על ההכנסות של המקוה העירוני, יש לבקש מהם רשות לבנות מקוה נוסף. ואכן, הרה"ק 'אמרי חיים' הצליח לקבל את אישורם לבנות מקוה פרטי לרבי, אך בתנאי קודם למעשה שרק מרן ה'אהבת ישראל' יטבול בו, כדי שלא יופסדו.

גם לאחר קבלת האישור, עדיין היסס מרן ה'אהבת ישראל' לבנות את המקוה, כי בצוואת רבי יהודה החסיד כתב שאסור לבנות מקוה ליחיד. יעץ לו ה'אמרי חיים'

שהמקוה ישמש גם את בני המשפחה הקרובים. שוב דרש ה'אהבת ישראל' שילכו לבקש רשות מהנהלת הקהילה שגם בני המשפחה יטבלו במקוה, והם נתנו את האישור.

כעת נוצרה בעיה חדשה... מרן ה'אהבת ישראל' ביקש לדעת מי יבנה את המקוה, ואמר לבנו ה'אמרי חיים': "מי יבנה את המקוה? מן הסתם לייב וואלף ומרדכי בירנבוים [שני גברים מחסידי ויז'ניץ], מה תעשה אם הם ירצו לטבול במקוה שלי לפני תקיעת שופר, האם תוכל למנוע מהם להיכנס?!". ה'אמרי חיים' השיב שאכן לא יוכל

למנוע מהם את הטבילה במקוה, מאחר והם אלו שתרמו את בנייתו. כיון שכן, סירב מרן ה'אהבת ישראל' שיבנו לו מקוה פרטי בביתו, כדי שלא להונות חלילה את הנהלת הקהילה בגרוסוורדיין שנתנה אישור אך ורק לרבי ולבניו.

הרה"ק ה'אמרי חיים' זי"ע היה מפליא זאת ואומר: "צאו וראו עד כמה היה אבי הק' זי"ע זהיר ביותר בממון אחרים, וכדי שלא להפסיד את קופת הקהילה בפרוטה אחת, כאשר הסתמך על חשש רחוק מאד שאולי יבקשו התורמים לטבול במקוה פעם אחת בשנה, סירב לבנות מקוה פרטי בביתו, והעדיף ללכת משך שנים רבות מרחק הליכה רב למעלה מכוחותיו".

כשיספרתי את הדברים לפני כ"ק מרן אדמו"ר ה'חכמת אליעזר' זי"ע, צהלו פניו ביותר והתבטא בלשון קדשו ואמר לי:

"אין לך מושג איזו מרגלית טובה מסרת לי כעת, שהרי תמיד בעת שראיתי את זקני הק' הולך את המהלך הרב הזה, הייתי תמה ומצטער על כך, כי זקני הק' היה קובל על כך שלפעמים אין בכוחותיו ללכת לטבול במקוה לפני התפילה בשבת בבוקר [בימות החול היה מרן ה'אהבת ישראל' זי"ע נוסע למקוה עם כרכרה, והיה חסיד ושמר' ישראל וועג ז"ל שנידב את הוצאות הכרכרות למקוה], ומשך עשרות שנים התהלכתי עם תמיהה רבה זו ואין פותר לי, אמנם עכשיו אכן נודע הדבר".

בדרכו חזרה מהמקוה המרכזי בעיר